

Sygn. akt VII U 4428/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2020 r. w Warszawie

sprawy D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu składek

na skutek odwołania D. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 lipca 2019 r., nr (...) znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 lipca 2019 r., nr (...) znak: (...) w ten sposób, że ustala, że odwołująca D. K. nie jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od stycznia 2013 r. do sierpnia 2014 r.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2019 r. **D. K.** złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 31 lipca 2019 r. nr (...) na podstawie której stwierdzono,

że jest ona dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy oraz określającej wysokość tego zadłużenia. Odwołująca wniosła o uchylenie decyzji i ponowne wszczęcie postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek oraz anulowanie odsetek naliczonych od dnia wszczęcia postępowania. Odwołująca zarzuciła skarżonej decyzji naruszenie art. 10 § 1 k.p.a. poprzez niezawiadomienie jej o wszczęciu i zakończeniu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek, a przez to uniemożliwienie jej uczestnictwa w postępowaniu w charakterze strony i złożenia wyjaśnień, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów bądź uregulowania w całości należności w terminie określonym do złożenia wyjaśnień. Poinformowała również, że jej adres zameldowania i adres korespondencyjny wskazany w nagłówku odwołania jest aktualny od wielu lat i na ten adres należało kierować wszelką korespondencję (odwołanie k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z 15 października 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Odnosząc się do zarzutów odwołującej pełnomocnik ZUS wskazała, że D. K. prowadząc działalność gospodarczą była zobowiązana do składania dokumentów rozliczeniowych i zgłoszeniowych oraz do opłacania w terminie składek

na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy, zaś niedopełnienie tych zobowiązań spowodowało wszczęcie postępowania zakończonego wydaniem skarżonej decyzji. Decyzja została wystawiona na właściwy adres zamieszkania

i została doręczona prawidłowa. Wskazała również, że odwołująca nie kwestionowała okresu prowadzonej działalności i zobowiązań z tego tytułu,

jak również stwierdzonych w decyzji zaległości z tytułu nieopłaconych składek (odpowiedź na odwołanie k. 6-7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona D. K., zamieszkała pod adresem ul. (...), (...)-(...) W., prowadziła na przełomie lat 2004-2010 działalność gospodarczą pod firmą (...) w ramach której zajmowała się sprzedażą środków chemicznych. Z tego tytułu ubezpieczona była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w okresie od 1 lipca 2004 r. do 31 stycznia 2005 r. i od 21 marca 2006 r. do 30 grudnia 2010 r. (druki ZUS ZWPA i ZUS ZUA – akta rentowe, karty nieoznaczone).

Z uwagi na brak oczekiwanych dochodów, odwołująca zawiesiła działalność z dniem 31 grudnia 2010 r. na okres 24 miesięcy, tj. do 31 grudnia 2012 r. Następnie w dniu 1 stycznia 2013 r. wznowiła działalność na jeden dzień i jednocześnie ponownie zawiesiła jej prowadzenie. Działalność pozostawała zawieszona w okresie od 2 stycznia 2013 r. do 6 maja 2014 r. W dniu 7 maja 2014 r. odwołująca omyłkowo wznowiła działalność, a następnie dokonała jej wykreślenia z dniem 28 sierpnia 2014 r. (zeznania odwołującej k. 74-75 a.s.; druki ZUS ZWPA i ZUS ZUA – akta rentowe, karty nieoznaczone).

W okresie od 31 grudnia 2010 r. do 28 sierpnia 2014 r. D. K. faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej. W latach 2013-2014 nie uzyskała z tego tytułu żadnych przychodów i nie ponosiła z tego tytułu żadnych kosztów. Utrzymywała się z dochodów małżonka R. K., który w tym czasie prowadził własną działalność gospodarczą i zajmowała się domem (deklaracje PIT za lata 2013-2014 k. 35-43 a.s., wydruk z CEIDG k. 54 a.s., zeznania odwołującej k. 74-75 a.s.).

W związku ze stwierdzeniem zaległości z tytułu nieopłaconych składek, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. skierował do D. K. zawiadomienie z 25 stycznia 2018 r. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek

na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Następnie organ rentowy skierował do ubezpieczonej zawiadomienie z 18 marca 2019 r.

o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości wypowiedzenia się

co do zebranych dowodów. W obu przypadkach przesyłki zawierające powyższe zawiadomienia zostały skierowane na adres niebędący adresem D. K., tj. na adres: ul. (...), (...)-(...) W. (zawiadomienia z 25.01.2018 r. i z 18.03.2019 r., potwierdzenia odbioru – akta rentowe, karty nieoznaczone).

Decyzją z dnia 31 lipca 2019 r. nr (...) ZUS (...) Oddział w W. stwierdził, że D. K. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Funduszu Pracy w łącznej kwocie

5.620,31 zł liczonymi wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonym od dnia wydania decyzji, w tym z tytułów:

- 1) składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2014-05 do 2014-08 w kwocie 2.455,51 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 994,00 zł;

2) składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2013-01 do 2014-08 w kwocie 1.313,75 oraz odsetek za zwłokę w kwocie 567,00 zł;

3) składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od 2013-01 do 2014-08 w kwocie 206,05 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 84,00 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, że ubezpieczona nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z czym określono wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek. Do decyzji załączono szczegółowe zestawienie należności. Przesyłka zawierająca ww. decyzję została wysłana na adres: ul. (...), (...)-(…) W. i odebrana przez małżonka odwołującej w dniu 12 sierpnia 2019 r. (decyzja ZUS z 31.07.2019 r., szczegółowe zestawienie należności, potwierdzenie odbioru – akta rentowe, karty nieoznaczone).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dołączone do sprawy dokumenty, w tym również załączone do akt rentowych, a także zeznania odwołującej się. Tak zebranych dowodom Sąd dał wiarę w całości, gdyż wynikające z nich okoliczności były ze sobą zgodne, a ich treść przekonywująca. Strony nie kwestionowały zebranych dowodów, zaś ich stanowiska nie były rozbieżne co do okoliczności faktycznych, jakie wynikały z zebranych w sprawie dowodów. W szczególności Sąd uznał za wiarygodne zeznania odwołującej, która w sposób przekonywujący opisała okoliczności związane z jej działalnością gospodarczą na przełomie lat 2010-2014.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie odwołująca zakwestionowała decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie której organ rentowy stwierdził, że D. K. jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne i Fundusz Pracy, a ponadto ustalił wysokość zadłużenia łącznie z odsetkami za zwłokę na dzień wydania decyzji.

Wskazać należy, że stosownie do art. 6 ust 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 266 – dalej również jako „u.s.u.s.” lub „ustawa systemowa”) osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym oraz wypadkowym. Zakres czasowy objęciem ww. ubezpieczeniami statuuje art. 13 pkt 4 u.s.u.s., zgodnie z którego treścią osoby prowadzące działalność gospodarczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Z podleganiem obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wiąże się obowiązek prawidłowego obliczenia oraz terminowego opłacania składek. W świetle art. 16 ust. 4 i art. 17 ust. 3 u.s.u.s. osoby prowadzące działalność pozarolniczą (gospodarczą) finansują w całości, z własnych środków, a także sami obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe.

Powyższy obowiązek dotyczy również opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne. W myśl art. 66 ust. 1 pkt 1c ustawy z 27 sierpnia 2004 r.

o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1373) obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z

nimi współpracującymi, z wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 67 ust. 1 powyższej ustawy obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego uważa się za spełniony po zgłoszeniu do ubezpieczenia zdrowotnego osoby podlegającej temu obowiązkowi zgodnie z przepisami art. 74-76 oraz opłaceniu składki w terminie i na zasadach określonych w ustawie.

Potwierdzeniem wspomnianego wyżej obowiązku jest art. 46 ust. 1 u.s.u.s., zgodnie z którego treścią płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. W przypadku opłacania składek po terminie płatnik składek obowiązany jest do obliczenia i zapłaty odsetek za zwłokę, przy czym odsetki te obliczane są od dnia następującego po dniu upływu płatności składek (art. 23 ust. 1 cyt. ustawy). Na mocy delegacji art. 49 ust. 1 cytowanej ustawy, szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek uregulowane zostały rozporządzeniem Rady Ministrów z 18 kwietnia 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2008, Nr 78, poz. 465 ze zm.).

W niniejszej sprawie odwołująca D. K. zarzuciła Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych brak doręczenia jej zawiadomienia o wszczęciu i zakończeniu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Powołała się przy tym na okoliczność, iż organ rentowy wysyłał powyższe zawiadomienia na błędny adres, w wyniku czego została pozbawiona możliwości zajęcia stanowiska w sprawie i wypowiedzenia się co do zebranych w toku postępowania dowodów. Organ rentowy nie kwestionował doręczenia zawiadomień na błędny adres, wskazał jednak, że decyzja została doręczona prawidłowo, zaś podstawą jej wydania było ustalenie, że ubezpieczona jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od maja do sierpnia 2014 roku nie realizowała obowiązku opłacania składek na ww. ubezpieczenia. W odpowiedzi na to stanowisko w dalszych pismach procesowych odwołująca podniosła, że w okresie objętym skarżoną decyzją faktycznie nie wykonywała czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, mimo że działalność ta widniała w ewidencji przedsiębiorców jako aktywna.

Po przeprowadzeniu postępowania Sąd Okręgowy uznał stanowisko D. K. za zasadne. Podzielić należy zarzuty odwołującej w zakresie,

w jakim zarzuciła organowi rentowemu nieprawidłowości w doręczeniu jej zawiadomień o wszczęciu i zakończeniu postępowania wyjaśniającego poprzedzającego wydanie skarżonej decyzji. Co prawda postępowanie sądowe w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania, jednocześnie w orzecznictwie jako ugruntowany pogląd wskazuje się, że sąd ubezpieczeń społecznych – jako sąd powszechny – może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego

(zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2010 r., II UK 336/09, także; uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, z dnia

27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, z 21 września 1984 r. III CZP 53/84). Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe nie pozostawia wątpliwości

– nie kwestionował tego również organ rentowy – że zawiadomienia o wszczęciu i zakończeniu postępowania były wysyłane na nieprawidłowy adres, co w istocie skutkowało pozbawieniem możliwości uczestnictwa odwołującej w tym postępowaniu, w szczególności złożenia wyjaśnień co do faktycznego okresu prowadzenia działalności gospodarczej.

Okoliczność ta miała znaczenie o tyle, że na tle przytoczonych na wstępie przepisów ustawy systemowej wynika w sposób jednoznaczny, iż obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą

– a w konsekwencji, istnienie po stronie tej osoby obowiązku prawidłowego obliczenia składek i ich terminowego uiszczania – wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności. W orzecznictwie wskazuje się, że wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej to rzeczywista działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Ciągłość działalności gospodarczej oznacza, że jest to względna stałość (stabilność) jej wykonywania, przy założeniu, iż nie jest to aktywność jednostkowa, sporadyczna. Decydujące znaczenie ma cecha polegająca na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, zawodowy charakter tej działalności, powtarzalność podejmowanych działań i ukierunkowanie na reguły racjonalnego gospodarowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 czerwca 2017 r., III AUa 1391/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2017 r. III AUa 1075/16).

W orzecznictwie wskazuje się, że wykonywanie działalności gospodarczej obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie w celu zarobkowym czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze),

np. poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych, lecz również faktyczne niewykonywanie działalności gospodarczej w czasie oczekiwania na kolejne zamówienie lub w czasie ich poszukiwania. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością gospodarczą, zmierzają bowiem do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05; z dnia 23 marca 2006 r., I UK 220/05; z dnia 18 października 2011 r., II UK 51/11).

Jednocześnie kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają pewne znaczenie w sferze dowodowej, ale nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą, a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r.,

II UK 94/08, z dnia 21 czerwca 2001 r., II UKN 428/00, z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05 z dnia 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/06). Wspomniany wyżej przepis art. 13 pkt 4 u.s.u.s. jednoznacznie kładzie nacisk na rozpoczęcie wykonywania pozarolniczej działalności i zaprzestanie wykonywania tej działalności, a nie na moment dokonania w ewidencji działalności gospodarczej stosownego wpisu o zarejestrowaniu działalności bądź jego wykreślenia.

W konsekwencji obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (nie wykonuje).

Taka też sytuacja zdaniem Sądu Okręgowego wystąpiła w niniejszej sprawie. Jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń, na przełomie lat 2010-2014 status działalności gospodarczej D. K. w ewidencji przedsiębiorców ulegał kilkukrotnej zmianie z działalności zawieszanej

na aktywną. Działalność gospodarcza odwołującej na przełomie lat 2010-2014 ulegała kilkukrotnemu zawieszeniu i wznowieniu. Po raz pierwszy działalność została zawieszona w dniu 31 grudnia 2010 r. na okres do 31 grudnia 2012 r. W dniu 31 stycznia 2013 r. działalność została wznowiona na jeden dzień,

a następnie odwołująca ponownie zawiesiła ją na okres do 6 maja 2014 r. Działalność została wznowiona na sporny okres od 7 maja 2014 r. do 28 sierpnia 2014 r., za który to okres organ rentowy stwierdził zaległość z tytułu nieopłaconych składek. Mimo formalnego wznowienia tej działalności

w spornym okresie, Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia odwołującej co do tego, iż przedmiotowa działalność faktycznie nie była realizowana. Jak wynika

z zeznań odwołującej, pierwotna decyzja o zawieszeniu działalności z końcem 2010 roku była spowodowana niższym przychodem niż przez nią oczekiwany, przy czym jednocześnie odwołująca nie chciała całkowicie rezygnować z jej prowadzenia na wypadek zmiany sytuacji. Ostateczna decyzja o wyrejestrowaniu działalności zapadła w maju 2014 roku z uwagi na sytuację życiową odwołującej i jej rodziny, jednakże dotychczas zawieszona działalność została wznowiona. Sąd dał wiarę twierdzeniom odwołującej co do tego, że wznowienie działalności gospodarczej z dniem 7 maja 2014 r. było wynikiem pomyłki, nie zaś działaniem zamierzonym na faktycznie jej prowadzenie. W ocenie Sądu

twierdzenia odwołującej w tym zakresie znajdują potwierdzenie w przedłożonych przez nią deklaracjach PIT za lata 2013 i 2014, z których wynika, że ubezpieczona nie tylko uzyskiwała z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej żadnego przychodu, lecz również nie ponosiła z tego tytułu żadnych kosztów. Zdaniem Sądu należy przyjąć, że podejmowanie przez odwołującą faktycznej aktywności w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej znalazłoby odzwierciedlenie co najmniej w kosztach jej prowadzenia, bowiem zdecydowana większość działań przedsiębiorcy z takimi kosztami się wiąże.

Wprawdzie organ rentowy argumentował w toku procesu, że brak dochodów i kosztów działalności nie świadczą o jej nieprowadzeniu, bowiem pozyskiwanie klientów, uzyskiwanie dochodów i ponoszenie kosztów działalności gospodarczej wpisują się w jej ryzyko, z którym musi się liczyć każdy przedsiębiorca, jednakże zdaniem Sądu jest to argument nietrafny. Istnienie po stronie przedsiębiorcy ryzyka wynikającego z prowadzenia działalności gospodarczej nie przesądza bowiem o tym, czy działalność ta jest faktycznie wykonywana, czy też nie – w przeciwieństwie do kwestii istnienia po stronie przedsiębiorcy jakichkolwiek przepływów finansowych, dotyczących tak kosztów, jak i przychodu. Argumentacja organu rentowego mogłaby być zasadna w sytuacji, gdyby po stronie odwołującej w spornym okresie stwierdzono jakiejkolwiek koszty działalności, co świadczyłoby o podejmowaniu inwestycji w celu utrzymania działalności lub osiągnięcia zysku. Taka jednak sytuacja, jak wyjaśniono powyższe, w przypadku odwołującej nie miała miejsca.

W kontekście powyższego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania skarżonej decyzji ZUS za zasadne. Z zebranych w sprawie dowodów nie wynika, aby D. K. w spornym okresie prowadziła działalność gospodarczą. Okoliczności tej nie zmienia fakt, że jej działalność gospodarcza pozostawała „aktywna” w ewidencji przedsiębiorców. Samo dokonane wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą (zob. Sąd Najwyższy z dnia 25 listopada 2005 r., o sygn. akt I UK 20/05). W ocenie Sądu odwołująca w toku postępowania zdołała wykazać fakt nieprowadzenia działalności gospodarczej w sposób prowadzący do obalenia wspomnianego wyżej domniemania. Jeżeli więc, mimo formalnego figurowania w ewidencji działalności gospodarczej, ubezpieczona nie wykonywała żadnych usług lub sprzedaży, czy innych czynności, to w konsekwencji należy uznać, że nie do utrzymania jest domniemanie wynikające z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, iż działalność tą wykonywała, a zatem nie może też dojść do objęcia jej ubezpieczeniem społecznym w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Co za tym idzie, brak było podstaw do uznania D. K. za dłużnika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, skoro z uwagi na brak faktycznego prowadzenia działalności nie powstał po jej stronie sformułowany w art. 46 ustawy systemowej obowiązek obliczenia i uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z sentencją wyroku.

SSO Renata Gąsior